

По проф. Ю. Вагнеръ.

Борбата между водата и земята

Въ природата всичко се мѣни. Слънцето клонѣше на залѣзъ, когато се приближавахъ къмъ високитѣ склонове на планината. Задъ менъ, на дължина нѣколко километра, се простираше равно поле. Прашния пѣтъ, по който лениво се движеше моята кола, лжкатушеше изъ полето като пепелява змия. Той чезнѣше задъ менъ въ не-известна далечина и се губѣше тамъ, дето небето се слива съ земята; отпредъ се виждаха кжщур-китѣ на планинското село съ тѣхнитѣ димящи кумини, а задъ тѣхъ се извишаваха стрѣмнитѣ склонове на планината. Единъ надъ другъ се издигаха нейнитѣ снѣжни върхове, сжщо като верига отъ бѣли облаци, неподвижно увиснали надъ хоризонта. Азъ гледахъ тия синѣещи се отъ далечъ планински вжзли; тѣ ме примамваха къмъ себе си съ своитѣ таинствени върхове, които ми се струваха че сж полупрозрачни.

Надѣсно отъ менъ бавно залѣзваше слънцето. То се скриваше, като грамадна топка задъ гладката повърхностъ на полето. Отъ колата и конетѣ падаха дълги снѣжни сѣнки, които тичаха подиръ насъ. Тѣ растѣха, разливаха се и чезнѣха въ черния здрачъ.